

Meilė – tai kažkas nepaprasto (V): kaip atrandame savo pašaukimą?

Pasakojimų apie pašaukimą yra tiek, kiek yra vyrų ir moterų. Šiame straipsnyje kalbama apie tam tikrus ženklus, kurie kiekvienam gali padėti atpažinti asmeninį pašaukimą iš Dievo.

2020-01-10

Saulė nusileidžia Judėjoje.
Nikodemas trokšta numalšinti

nerimastingos širdies troškulį ir ateina pas Jėzų. Nakties tamsą sklaidant žibančiai lempai, pokalbis su Jėzumi jam atveria naują ir paslaptinę pasaulį. Tačiau Nazariečio atsakymai į klausimus kelia ir sumaištį. Jėzus tikina: *Vėjas pučia, kur nori; jo ošimą girdi, bet nežinai, iš kur ateina ir kur link nueina. Taip esti ir su kiekvienu, kuris gimė iš Dvasios (Jn 3:8)*. Pašaukimas, kiekvienas pašaukimas yra slėpinys ir atpažinti jį yra Šv. Dvasios dovana.

Patarlių knygoje rašoma: *Trys dalykai yra man perdėm nuostabūs, keturių iš tikrųjų negaliu suprasti: kaip erelis skrenda padangėmis, kaip žaltys šliaužia statmena uola, kaip laivas plaukia plačia jūra ir kaip vaikinai randa kelią su mergina (Pat 30, 18–19)*. Panašiai, kas be Dievo pagalbos gali iššifruoti malonės veikimą sieloje ir atrasti gyvenimo prasmę, lemtį? Kas be Šv. Dvasios vedimo yra pajėgus suvokti iš kur

ateina ir kur link nueina dieviškasis alsavimas sieloje, dažnai jaučiamas tik kaip ilgesys, neramumas, nuovokos ar neapibrėžtos viltys? Tai visiškai mus pranoksta . Todėl pirmas dalykas, kurio mums reikia, kad atrastume asmeninį pašaukimą, yra nuolankumas: pulti ant kelių prieš Aukščiausiąjį, atverti širdį Šv. Dvasios veikimui, kuris visada nustebina.

Todėl siekiant atrasti asmeninį pašaukimą ar padėti tai padaryti kitam, neįmanoma pasiūlyti jokių išankstinių formulių, griežtų metodų ar taisyklių[1]. Tokie bandymai būtų tarsi siekis apriboti Šv. Dvasios veikimą[2], kuri *pučia, kur nori*. Kartą kardinolas Ratzingeris buvo paklaustas: „Kiek kelių yra pasiekti Dievą?“ Ir jis visiškai paprastai atsakė: „Tiek, kiek yra žmonių.“[3] Pašaukimo istorijų yra tiek, kiek yra vyrų ir moterų. Šiame straipsnyje pabandysime išryškinti dažniausius

ženklus, kurie leidžia atpažinti asmeninį pašaukimą.

Nerami širdis

Nikodemas savo širdyje jaučia nerimą. Jis išgirdo Jėzų pamokslaujantį, ir buvo giliai paliestas. Nepaisant to, kai kurie Jėzaus pamokymai skamba skandalingai. Be abejo, Jėzaus padaryti stebuklai Nikodemą stebina, bet kaip reaguoti į Jėzaus parodytą galią šventykloje, kur Jis, susisukęs rimbą, išveja visus prekeivius ir pavadina šią vietą *mano Tėvo namais* (Jn 2, 16). Kas galėtų drįsti taip kalbėti? Savo širdyje Nikodemas jaučia augančią viltį, kurią jam vis sunkiau nuslopinti. Ar tai galėtų būti Mesijas? Jam vis dar kyla klausimų ir abejonių. Jis negali atvirai apsispręsti sekti Jėzumi, kol neras atsakymų į klausimus. Taigi Nikodemas ateina pas Jėzų nakčia: *Rabi, mes suprantame, kad esi atėjęs nuo Dievo*

kaip mokytojas, nes niekas negalėtų padaryti tokių ženklų, kokius tu darai, jeigu Dievas nebūtų su juo. (Jn 3, 2)
Nikodemo širdis nerami.

Panašiai pasijunta ir kiti Evangelijos scenų dalyviai, pavyzdžiui, jaunuolis, kuris vieną dieną prieina prie Jėzaus ir klausia: „Mokytojau, ką gera turiu daryti, kad įgyčiau amžinąjį gyvenimą? (Mt 19, 16)“ Jaunuolis nėra patenkintas savo gyvenimu – jo širdis nerami. Jis jaučia, kad yra pajėgus padaryti daugiau. Jėzus patvirtina, kad jo paieškos pagrįstos: „Vieno dalyko tau trūksta... (Mk 10, 21)“. Čia galime atsigręžti ir į kitus apaštalus – Joną ir Andriejų. Kai Jėzus pamato juos sekant iš paskos, paklausia: „Ko ieškote? (Jn 1, 38)“. Visi šie žmonės yra „ieškotojai“. Jie ieško dangiškų įvykių, kurie pakeis jų gyvenimą, padarydami jį nuotykiu. Jų širdis yra atvira ir alksta tobulumo, ji pilna svajonių ir ilgesio. Nerami.

Kartą vienas jaunuolis paklausė Šventojo Josemaríos, kaip atpažinti pašaukimą į Dievo Darbą. Šis atsakė: „Kai paaiškėja, kad Dievas mus kviečia, tai nėra jausmo klausimas, mano sūnau. Širdis yra nerami, nepatenkinta... Nesi savimi patenkintas!“^[4] Dažnai ieškant asmeninio pašaukimo viskas prasideda nuo neramios širdies.

Mylintis buvimas

Bet kas yra tas neramumas? Iš kur jis kyla? Pasakodamas sceną apie jaunuolį, kuris prisiartino prie mūsų Viešpaties, šv. Morkus sako, jog Jėzus „*meiliai pažvelgė į jį* (Mk 10, 21)“. Lygiai taip Jėzus elgiasi ir su mumis. Kažkokiu būdu savo sieloje pajaučiame „buvimą“ ypatingos meilės, kuri pasirenka mus unikalčiai misijai. Dievas apsilanko mūsų širdyje ir siekia *susitikti*, susivienyti. Kol tai neįvyksta, mūsų širdis yra nerami.

Šis mylintis Dievo buvimas sieloje gali būti išreikštas įvairiais būdais: alkiu pasiekti didesnį artumą su Juo; užsidegimu savo gyvenimu patenkinti Dievo sielų troškulį; troškimu statyti Bažnyčią, Dievo šeimą pasaulyje; noru pamatyti asmeninių talentų vaisius; svajone pašalinti kančias pasaulyje; supratimu, kiek daug dovanų mes esame gavę: „Kodėl aš gaunu tiek daug, o kiti tiek mažai?“

Dievo kvietimas taip pat gali būti atskleistas per akivaizdžiai atsitiktinius įvykius, kurie išjudina mūsų širdį ir palieka joje žymę. Apmąstydamas savo gyvenimą šv. Josemaria sakė: „Mūsų Viešpats mane ruošė, nepaisydamas manęs, naudodamas dažnai nepastebimus dalykus, kad mano sieloje sužadintų dieviškąjį neramumą. Taip ilgainiui supratau tą meilę – tokią žmogišką ir tokią dievišką, – kuri išjudino Šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresę, kuri

versdama knygos puslapius atkreipė
pervertos Išganytojo rankos atvaizdą.
Tokių dalykų nutiko ir man, dalykų,
kurie išjudino mane ir vedė prie
kasdieninės Komunijos, apsivalymo,
išpažinties ir atgailos.“[5]

Šis mylintis buvimas kartais taip pat
atrandamas per žmones arba
Evangelijos pavyzdžius, kurie mūsų
sielose palieka ilgalaikį dievišką
įspaudą. Nors kartais pavyksta
išgyventi tam tikrus netikėtus įvykius
ar susidurti su iššūkiais, kurie iš
esmės keičia mūsų gyvenimą,
paprastai pašaukimas yra
formuojamas viso ligšiolinio
gyvenimo. Galiausiai, žodžiai iš
Šventojo Rašto taip paveikia mūsų
širdį ir palieka tokį gilų meilės
pėdsaką, kuris neišnyksta per visą
mūsų gyvenimą. Būtent taip atsitiko
Šventajai Teresei iš Kalkutos, kai ji
išgirdo Jėzų verkiantį ant kryžiaus:
Trokštu (Jn 19, 28); arba Šventajam
Pranciškui Ksaverui, kurio

gyvenimas pakito nuo Jėzaus užduoto klausimo: *Kokia gi žmogui nauda, jeigu jis laimėtų visą pasaulį, o pakenktų savo gyvybei?! (Mt 16, 26).*

Bet galbūt būdingiausia šiai nerimastingai širdžiai, yra tai, ką galima vadinti „skausminguoju kreipimusi“. Kaip yra sakęs šv. Paulius VI, Dievo kvietimas mums ateina kaip „balsas, kuris tuo pačiu metu kelia nerimą ir ramina, švelnus ir neįprastas balsas, įkyrus ir tuo pačiu mylintis.“[6] Šis kvietimas mus ir patraukia, ir atgraso; jis skatina mus atsižadėti savęs ir atsiduoti dieviškajai meilei, ir kartu gąsdina dėl rizikos prarasti asmeninę laisvę. „Mes priešinamės Dievui sakyti „taip“; mes ir norime to, ir nenorime.“[7]

Sujungti taškus maldoje

Nikodemas ateina pas Jėzų paskatintas nerimastingumo. Mylintis mūsų Viešpaties atvaizdas

jau pateko į jo širdį; jis jau pradėjo Jį mylėti, bet jam reikia pasikalbėti su Juo. Kalbantis Mokytojas jam atveria naujus horizontus: „*Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: kas negims iš vandens ir Dvasios, neįeis į Dievo Karalystę. Kas gimė iš kūno, yra kūnas, o kas gimė iš Dvasios, yra dvasia.*“ (Jn 3, 5–6) Jis kviečia į naują gyvenimą, naują pradžią: gimti iš vandens ir Dvasios. Nikodemas nesupranta mūsų Viešpaties žodžių ir prašo paprastesnio paaiškinimo: *Kaip tai gali būti?* (Jn 3, 9) Šiame susitikime prie keturių akių Nikodemas pradeda suvokti, kas jis yra Jėzui ir kas Jėzus turėtų būti jam.

Kad širdies nerimastingumas iš tiesų pasitarnautų ieškant pašaukimo, jis turi būti „skaitomas“ ir interpretuojamas maldoje, dialoge su Dievu. „Viešpatie, kodėl dabar tai išgyvenu? Ką Tu man bandai pasakyti? Kodėl mano širdis nori priklausyti Tau ir ilgisi Tavęs? Kodėl

aš taip nerimauju ir aplinkiniai manęs nesupranta? Kodėl Tu mane myli? Kaip aš galiu kuo geriau išnaudoti šias dovanas, kurias esi man suteikęs?“Tik nuolatinė malda leis mums deramai suvokti Dievo mylintį rūpestį – Jo Apvaizdą – mūsų gyvenime, pažintyse su žmonėmis, mūsų charakterio pokyčiuose, interesuose ir gebėjimuose. Tarytum Dievas, mūsų gyvenimo kelyje būtų sudėliojęs taškų, kurie tik dabar, sujungti maldoje, tampa atpažįstamu atvaizdu.

Benediktas XVI kartą kalbėjo apie tą pačią situaciją: „<...> pašaukimo paslaptis slypi santykiyje su Dievu, maldoje, kuri vystosi būtent vidinėje tyloje, gebėjime klausytis ir girdėti, kad Dievas yra arti. Ir tai pasakytina tiek prieš tam tikrą sprendimą, tiek jo metu, tiek po jo, jei norime išlikti ištikimi šiame kelyje.“[8] Todėl tiems, kurie bando priimti sprendimą dėl pašaukimo, pirmas ir svarbiausias

dalykas yra priartėti prie Jėzaus maldoje ir išmokti matyti savo gyvenimą Jo akimis. Galbūt įvyks taip, kaip atsitiko su akluoju, kurio akis Jėzus patepė seilėmis. Iš pradžių jo akys matė miglą, žmonės jam atrodė kaip vaikščiojantys medžiai. Bet jis leidžia mūsų Viešpačiui tėti, kol pradeda viską aiškiai matyti (plg.. Mk 8, 22–25).

„Detonatorius“

Praėjus dvejiems metams po tos nakties, kai Nikodemas sutinka Jėzų, įvyksta įvykis, kuris priverčia jį priimti sprendimą ir atvirai pasirodyti kaip Viešpaties mokiniui. Paragintas aukštųjų kunigų ir fariziejų, Pilotas nukryžiuo Jėzų iš Nazareto. Juozapas iš Arimatėjos gauna leidimą pasiimti ir palaidoti Jėzaus kūną. Šv. Jonas pasakoja: *Taip pat atvyko Nikodemas, kuris pirmiau buvo atėjęs pas Jėzų nakčia (Jn 19, 39).* Mūsų Viešpaties kryžius ir Jo

mokinių išsižadėjimas, ir galbūt Juozapo iš Arimatėjos ištikimybės pavyzdys patraukia Nikodemą ir priverčia jį priimti sprendimą: „Kiti jau pasirinko; o ką aš ketinu padaryti dėl Jėzaus?“

Detonatorius yra nedidelis jautrus sprogstamasis įtaisas, paprastai aktyvuojamas mechanškai arba elektros kibirkštimi, įgalinantis galingesnio, tačiau mažiau jautraus pagrindinio sprogmens suveikimą. Pašaukimo paieškose dažnai nutinka įvykis, kuris visą mūsų širdies nerimastingumą veikia kaip tas „detonatorius“, suteikiantis aiškią reikšmę ir nurodydamas kelią ir duodamas paskatą juo eiti. Detonuoti mus gali labai įvairūs įvykiai, o jo emocinė srovė gali būti mažesnė arba didesnė. Vis dėlto svarbiausia, kad širdies nerimastingumą reikia „skaityti“ ir interpretuoti maldoje.

Detonatorius gali būti dieviškasis judėjimas sieloje arba netikėtas susidūrimas su antgamtine tikrove – kaip kad įvyko popiežiui Pranciškui, kai jam buvo 17 m. Vieną rugsėjo dieną jis ketino susitikti su draugais gerai praleisti laiką. Bet vis tik nusprendė trumpam sustoti savo parapijos bažnyčioje. Ten jis pamatė kunigą, kurio nepažinojo, bet kurio atliekama malda jam padarė gilų įspūdį. Galiausiai, Pranciškus nusprendė pas jį nueiti išpažinties. „Per tą išpažintį man atsitiko kažkas keisto. Nežinau, kas tai buvo, bet tai pakeitė mano gyvenimą; sakyčiau, kad buvau „netikėtai užkluptas“. Tai buvo staigmena, nuostabą keliantis susitikimas; Supratau, kad manęs esu laukiamas. Nuo tos man dovanotos akimirkos, Dievas mano gyvenime yra tas, kuris „veikia pirmas“. Mes jo ieškome, bet Jis mūsų ieško pirmiau. Mes norime Jį surasti, bet Jis mus randa pirmiau.“[9]

Kartais detonatorius bus artimo draugo pavyzdys: „mano draugas save atidavė Dievui, o ką aš galėčiau padaryti?“ O gal tai bus šiltas kvietimas padėti savo draugui jo pasirinktame kelyje: *Eik ir pasižiūrėk!* (Jn 1, 46). O gal tai bus visiškai paprastas įvykis, bet pripildytas prasmės žmogui, kurio širdis yra nerimastinga. Dievas pasinaudoja net labai mažais dalykais, kad patrauktų mūsų sielą. Taip atsitiko Šventajam Josemaria, kai Dievo Meilė jį surado pamačius pėdsakus šviežiame sniege.

Tačiau už pašaukimo „detonavimą“ dažnesnis yra lėtas tikėjimo ir meilės brandinimas per maldą. Žingsnis po žingsnio, kartais net nieko nenutuokiant, pasinaudodamas Dievo dovanota šviesa asmuo tvirtai įsisąmonina savo pašaukimą ir, malonės pastūmėtas, priima sprendimą. Palaimintasis Jonas Henris Newmanas, prisimindamas

savo atsivertinimą, rašė apie vis didėjančias abejones dėl anglikonų tikėjimo tiesos: „Tikrumas yra pasiekiamas tam tikrą akimirką, o abejonė yra procesas; Aš dar nebuvau visiškai tikras. Tikrumas yra refleksyvus veiksmas; tai reiškia žinoti, kad jau žinai. Esu įsitikinęs, kad to nepatyrčiau beveik iki pat to momento, kai nusprendžiau tapti Visuotinės Katalikų Bažnyčios nariu...Kas galėtų pasakyti, kada nuomonės svarstyklės pradeda svirti į kitą pusę, ir kas buvo labiau tikėtina – laikytis savo įsitikinimų ar imti jais abejoti?“[10] Toks laipsniškas brandos procesas, suteikiantis laisvę priimti tikrai savarankišką sprendimą, vyksta po truputį, be jokio staigaus „šoko“, iš tiesų yra daug labiau užtikrinantis nei provokuojantis, staigus ir netikėtas išorinis ženklas, kuris gali mus lengvai apakinti ir suklaidinti.

Bet kokių atvejų, kai mūsų gyvenime patiriamas šis „aiškus pokytis“, mes ne tik pradedame aiškiau matyti savo kelio kryptį, bet ir pradedame juo eiti. Kaip sakė šv. Josemaria: „Jei manęs paklaustumėte, kaip atpažįstamas dieviškasis pašaukimas, kaip apie jį sužinoma, aš atsakyčiau, kad tai yra nauja gyvenimo perspektyva. Tai nauja mūsų gyvenimą persmelkianti šviesa, paslaptingas impulsas.“[11]

Pašaukimas yra šviesa ir impulsas. Tikėjimo praskaidrinta šviesa mūsų mintyse, mokanti „skaityti“ gyvenimą; impulsas mūsų širdyje, apgaubtas Dievo meile, skatinantis sekti mūsų Viešpaties kvietimu – net ir jei tai „skausmingas kreipimasis“, kuris paprastai žymi Dievo valią. Todėl kiekvienas žmogus turėtų prašyti ne tik „šviesos matyti savo kelią, bet ir jėgos trokšti susivienyti su dieviškąja valia.“[12]

Pasinaudoti dvasiniu vadovavimu

Mes nežinome, ar Nikodemas prieš arba po susitikimo su Jėzumi paprašė kitų apaštalų patarimo. Galbūt Juozapas iš Arimatėjos atvirai padrąsino jį sekti Jėzumi – nepaisant fariziejų baimės. Jei taip, jis būtų nukreipęs Nikodemą į susitikimą su Jėzumi. Šis nukreipimas yra tai, ką duoda dvasinis palydėjimas ar vadovavimas: gebėjimą pasikliauti patarimu kažko, kas eina kartu, kas irgi bando gyventi harmonijoje su Dievu, kas mus gerai pažįsta ir myli.

Tikra tiesa, kad pašaukimas yra Dievo ir mano reikalas. Niekas kitas negali girdėti manojų pašaukimo. Niekas negali už mane nuspręsti. Dievas kreipiasi į mane, kviečia mane ir suteikia man laisvę reaguoti į suteiktą malonę sekti Jo keliu. Nepaisant to, šiame skyrimo ir sprendimo procese, pravartu pabandyti pasikliauti dvasiniu vadovu, kuris – be kita ko – padės atskleisti objektyvias savybes, kurios

reikalingos atitinkamame kelyje, ir užtikrins, ar mano sprendimas yra grįstas atsidavimo Dievui intencija. Be to, kaip moko Katekizmas, geras dvasinis vadovas gali tapti pagalbininku maldoje^[13]: jis mums padeda maldoje skaityti ir interpretuoti savo širdies troškimus ir gyvenimo įvykius. Taigi mums gali būti suteikta pagalba ir aiškumas dėl mūsų asmeninio pašaukimo. Galiausiai, tai gali būti asmuo, kuris vieną dieną – kaip, pavyzdžiui šv. Jonas šv. Petru – leis atpažinti Asmenį, kuris mums kalbėjo: *Juk tai Viešpats! (Jn 21:7)*.

Bet kokiu atveju šis atpažinimas iš esmės yra asmeninis kelias, kaip ir galutinis sprendimas. Dievas palieka mums laisvę, net įvykus „detonacijai“. Taigi, kai tik bus žengtas pirmasis žingsnis, gali ir vėl kilti abejonių. Dievas niekada nesustoja mus lydėjęs, bet Jis lieka tam tikru atstumu. Akivaizdu, kad Jis

padarė viską ir toliau nenustos veikęs, bet dabar Jis nori, kad galutinis žingsnis visiškai priklausytų nuo mūsų pačių, su Meilei būdinga laisve. Jis nenori vergų, bet vaikų. Ir todėl Jis lieka diskretišku atstumu, neužgožia mūsų sąžinės, lieka tarytum „stebėtojas“. Dievas mus stebi ir kantriai, nuolankiai laukia mūsų sprendimo.

Štai tu pradėsi iščiose ir pagimdysi sūnų, kurį pavadinsi Jėzumi (Lk 1, 31). Tylos akimirka, po šventojo Arkangelo Gabrieliaus žodžių, visas pasaulis sulaiko kvapą. Dieviškoji žinia paskelbta. Metai iš metų Dievo balsas švelniai kalbėjo mūsų Motinos širdyje. O dabar Dievas tyli. Ir laukia. Viskas priklauso nuo laisvo jaunos mergelės iš Nazareto apsisprendimo. *Tada Marija atsakė: Štai aš Viešpaties tarnaitė, tebūna man, kaip tu pasakei. (Lk 1, 38)* Po daugelio metų, ta pati mergelė, Marija iš Nazareto, stovi kryžiaus papėdėje ir priims iš

Nikodemo rankų mirusio savo
Sūnaus kūną. Kaip giliai turėjo būti
paliestas šis, dar visai naujas, Jėzaus
mokinys, pamatęs, nepaisant
didžiulio sielvarto, Jėzaus motiną ir
vėl priimant Dievo valią: „tebūna
man, kaip tu pasakei.“ Kaip galima
visiškai neatsiduoti tokiai didžiai
meilei?

José Brage

.....

[1] Šventasis Josemaria, *Laiškas*,
gegužės 6 d. 1945. Nr. 42.

[2] *Ibid.*

[3] Ratzinger J., *The Salt of the Earth*,
Ignatius Press, 1997. P. 34.

[4] Šventasis Josemaria, Notes from a
family gathering, *Cronica*, 1974m
vol. I. P. 529.

[5] Šventasis Josemaria, Meditation, Vasario 14 d., 1964. Vertė Andres Vasquez de Prada, *The Founder of Opus Dei*, vol. 1. P. 67.

[6] Šventasis Paulius VI, *Homilija* 1968 m. spalio 14 d.

[7] Šventasis Josemaria, *Užrašai iš šeimų susitikimo*, Kronika, 1972. P. 460.

[8] Benediktas XVI, *Susitikimas su Jaunimu*, Sulmonos Katedra, birželio 4 d. 2010.

[9] Rubin S. ir Ambrogetti F. *The Jesuit: Conversations with Cardinal Jorge Bergoglio*, SJ (Buenos Aires: Vergara, 2010). P. 45.

[10] Palaimintasis John Henry Newman, *Apologia Pro Vita Sua*, Macmillan, 1931. P. 233.

[11] Šventasis Josemaria, *Laiškas*, sausio 9 d. 1932.

[12] Fernando Icariz, *Light to see, strength to want to*, žr.: opusdei.org: < <https://opusdei.org/en/article/light-to-see-strength-to-want-to/> > [žiūrėta 2019-05-02]

[13] *Katalikų Bažnyčios katekizmas*, nr. 2690.

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/lt-lt/article/meile-tai-kazkas-nepaprasto-v-kaip-atrandame-savo/> (2026-02-23)